

גליון מס' 193
פרשת מטות מסעי
כ"ט תמוז תשפ"א

לע"נ מורנו ורבנו הרב חיים אבישלום כהן זצוק"ל

ברכת חיים

ראש חודש מנחם אב

"וימת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים מחדש החמישי באחד לחדש" מדוע מוזכר תאריך פטירתו של אהרן הכהן, דבר שלא מצינו כמותו בכל התורה? אולם מכיוון שמידת אהרן הייתה 'אוהב שלום ורודף שלום', ופירש רש"י (סנהדרין ה:) 'כיון שהיה שומע מחלוקת ביניהם, קודם שיבואו לדין היה רודף אחריהן ומטיל שלום ביניהם'. והנה בהסתלקותו של אהרן הכהן נגנו עמו עמוד השלום, והזכיר הכתוב מועד פטירתו שהיה בראש חודש אב, כדי שאותו מועד יהא לזיכרון ולחשבון נפש על מיתת הצדיק, לעורר ליבות ישראל שאילו היו אוחזים במידה זו, אולי היה עולה בידם לבטל גזירת החורבן שהיה בחודש זה, שסיבתו הייתה שנאת חנם (יומא ט:).

ומובא בגמרא (ירושלמי יומא פ"א-ה"א): 'כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו, מעלין עליו כאילו הוא החריבו', ומעצם הדבר שבית המקדש

לא נבנה, מוכח שסיבת החורבן קיימת, ואילו עדיין היה עומד על תילו היה נחרב מאותה סיבה, לכן נחשב 'כאילו הוא החריבו' (שמי ושם אבותי).

ימי בין המצרים

ממורינו הרב חיים אבישלום כהן זצ"ל

מתאבלים אנו בימים אלה ימי בין המצרים על חורבן בית המקדש, מובא במדרש דבר נורא: בשעה שבית המקדש עלה בלהבות היו כהנים שקפצו חיים לתוך האש. הרב יחזקאל ליינשטיין זצ"ל אמר שזה מובן ופשוט עד שקשה להבין את אלה שלא קפצו לתוך האש, כיצד היה להם כח להתגבר ולשלוט בעצמם, הרי צערם היה נורא, הם ראו את החורבן בעיניהם, הם חשו צער קשה עד מאוד, וככל כשחלפו השנים גדל הקושי להתאבל על ירושלים ועל המקדש.

זוכרני בימי ילדותי את מור אבי ואת הרבנים מיישיבת "בית אליהו" שבימים אלו בין יז' בתמוז לתשעה באב היו יורדים בחצות היום עם כל הסוחרים ונכנסים לבית הכנסת ואומרים תיקון חצות, וממש כולם היו בוכים ומצטערים על חורבן בית המקדש ושופכים דמעות כמים, מספרים על "הבבא סאלי" שפעם אמר תיקון חצות בבכי ביושבו על שטיח. כשנכנסה אשתו לחדר ראתה שלולית של מים ואז אמרה לו רבי למה אתה שופך את המים על השטיח, אמר לה: בתי, "אלו הדמעות ששפכתי על בית המקדש ועל חורבן הבית" אנו רואים איך הצדיקים היו מתאבלים על החורבן שהרי דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו. אם היה לנו היום בית המקדש היינו נראים אחרת, בשמים מחכים להתעוררות הזאת.

כל זמן שבית המקדש היה קיים חיי היהודים היו בדרגת רוממות שונה לחלוטין ממדרגתם שאחרי החורבן, הכל חיו בקדושה ובטהרה לכן דרגת ההבנה בתורה היתה ברמה אחרת, שכן נאמר במגילת איכה "מלכה ושריה בגויים אין תורה" דהיינו בעת צאתם לגלות נחלשה מאוד ההבנה בתורה, ולכן בתפלתנו אנו מסמיכים לבקשה "שיבנה בית המקדש במהרה בימנו - ותן חלקנו בתורתך". על כן הבה נתחזק הן בלימוד התורה והן בתפלות נשים דגש לפחות בשבועות אלו על התפלות שבהם אנחנו מבקשים על ציון וירושלים על גאולתנו ועל פדות נפשנו וכך נוכל באמת לקרב את ביאת המשיח ונזכה לישועה במהרה בימנו אמן.

זמני הדלקת נרות: פרשת מטות מסעי

כניסת השבת

19:30

צאת השבת

20:32

ר"ת 21:03

רחוב גלבוע 11 גבעתיים

לקבלת העלון במייל: r0533157301@gmail.com

הגמרא בברכות אומרת: כל המארח תלמיד חכם בתוך ביתו ומהנה אותו מנכסיו כאילו הקריב תמידיו. ובוזר הקדוש (אראם): וחייב אדם לקבל האורח בסבר פנים יפות ויכיר טובה להקדוש ברוך הוא שנתן בידו היכולת לארח, ותעמוד לו זכות זו להצילו מאיזה פורענות.

מפורסם המעשה בביתו של רבי עקיבא שעליה אמרו החוזים בכוכבים לרבי עקיבא שביום שתכנס לחופה תמות, ובאותו יום ניצלה מנחש משום שבאמצע החתונה הגיע עני ועמד בפתח ולא שמו לב אליו, רק הכלה הכינה לו אוכל והחיתה את נפשו ובזכות זה ניצלה ממות והאריכה ימים. ומצוה זו יש לקיים גם כלפי גוי כפי שיש ללמוד מהמעשה שלפנינו: מסופר על רבי אלעזר בן שמוע שהיה מהלך בחוף הים, ראה מרחוק ספינה שכל יושביה ירדו למצולות ולא ניצול ממנה אלא אדם אחד שנאחז בקורות עץ עד שנפל ליבשה ערום וחסר כל, והיה מתחבא תחת החול מחמת הבושה, שלא יראוהו ערום, באותה שעה עברה שירא של יהודים שעלו לרגל לירושלים, כשהתקרבו אליו, אמר להם: חוסו עלי כי אחיכם אני, ותנו לי כסות לכסות בשרי לפי שבוש אנכי לילך ערום, שהרי כל בגדי נפלו לי, ענו לו היהודים: כן יאבדו כל בני עמך כמו שאבדת, ולא זו בלבד שלא נתנו לו כלים אלא אף קיללוהו.

רבי אלעזר בן שמוע שראה כל זאת וניגש לאותו אדם, אמר לו האיש: רואה אני שזקן אתה ונשוא פנים ואתה יודע ערכם של הבריות מבקש אני ממך לתת לי בגד לכסות בשר, שמתבייש אני לילך ערום, מיד פשט רבי אליעזר אחד הבגדים שלו והלבישו, ולקחו לביתו ונתן לו לאכול ולשתות ואף נתן לו מאתים זוז ואז ליווה אותו 14 פרסה וחלק לו כבוד גדול עד שהביאו למקומו.

לימים מת מושל אותה העיר ומינו את אותו אדם שניצול מן הים למושל במקומו, וגזר הוא על יהודי עירו שהאנשים ימותו והנשים ימכרו לעבדות כנקמה על מה שעוללו לו.

באו היהודים בפנים מודאגות לפני רבי אליעזר ואמרו לו: עליך לילך ולבקש רחמים עלינו, אמר להם: וכי אין אתם יודעים שמלכות זו אינה מסתפקת בדברים עליכם לי דורון גדול ואולי בעזרתו אוכל לפעול משהו. עמדו ומסרו לו 400 דינרים עבור המושל. משבא לשער אמר לשומר לך ואמור בבקשה לאדונך שיהודי רוצה לדבר עמו הלך השומר וקיבל רשות להכניסו.

נכנס רבי אליעזר לביתו, מיד כשראה אותו המושל נפל מכיסאו ארצה וקיבלו בחיבה גלויה, אמר לו: איזה צער הטריחך להגיע אלי, ענה לו רבי אליעזר: באתי להתחנן על העיר ולבטל הגזירה שגזרת, אמר לו המושל: שמא כתוב בתורתכם שקר, אמר לו: חס ושלום, אמר לו: וכי לא כתוב בתורתכם לא יבוא עמוני ומאובי בקהל ה' על דבר אשר לא קידמו אתכם בלחם ובמים (דברים כג), ונאמר בפסוק לא תתעב אדומי כי אחיך הוא, אם כן למה לא ריחמו עלי כשראו אותי ערום וחסר כל, וכי לא בן אחי עשו אנכי, לכן עליהם למות על שעברו על מצות התורה.

אמר לו רבי אליעזר: אף על פי כן, אנא רחם עליהם ובטל הגזירה הרעה הזאת. אמר לו המושל: 400 הדינרים נתונים לך בשכר מאתים הזוז שנתת לי, ובני אומתך יהיו נתונים לך בשכר המאכל והמשקה שנתת לי והכנסת אותי לתוך ביתך, ובשכר הלבוש שנתת לי הכנס לבית גנזי ובחר לך משם שבעים לבושים כטוב בעיניך ולך לשלום לאומתך שנתתי אותם לך במתנה משום כבודך.

מן המעשה הזה אנו למדים מה גדול שכרו של אדם המכניס אורחים ואפילו כשמכניס נכרי לביתו, על אחת כמה וכמה כשמכניס תלמיד חכם, ואם מארח אדם שירד מנכסיו, ישתדל לדבר עמו דברי נחומים ואל תזכיר לו ימי עושרו לפי שהוא מצער בכך. (מעיל צדקה דף ו' מובא במעם ללועז). מעשה היה בשלמה המלך בזמן שירד מגדולתו היה הולך ומחזר על הפתחים לבקש צדקה להחיות נפשו, יום אחד פגש בו אדם אחד והכירו שהוא שלמה המלך. לקחו לתוך ביתו וערך לו משתה גדול ברוב מאכל ומשתה ובתוך סעודתו התחיל האיש להזכיר דברים ממלכותו, אמר לו ירי

זכור אדוני מה שעשה כשהיה מלך ביום פולני וביום פלוני, התחיל שלמה המלך בוכה בזכרו ימי מלכותו עד שנבצר ממנו לאכול ולשתות וחלגו עיניו דמעות ועמד משם והלך לו.

למחר פגש באדם אחר שאף הוא הכירו ואמר לו: אבינו, רוצה אני שתבוא לביתי ותאכל עמי פת לחם. אמר לו שלמה: שמא אתה רוצה לעשות עמי כפי שעשה פלוני חברך, הפציר בו הרבה והביאו לביתו, אמר לו: דע שאני איש עני, וכל מה שיש לי הוא סלט ירקות. רצונך לאכול עמי, מיד נתן לו מים ליטול פניו ידיו ורגליו ויבא לפניו את הסלט והתחיל סועד, ובתוך הסעודה היה בעל הבית מדבר עם שלמה דברי נחומים והיה מפייסו ואומר לו: אל יצטער מר שכן שבועה נשבע הקדוש ברוך הוא עם דוד אביך שלא יפסק מלך מזרעו כמו שנאמר: "נשבע ה' לדוד אמת לא ישוב ממנה מפרי בטןך אשית לכיסא לך" (תהלים קלב) אלא כך דרכו של הקדוש ברוך הוא הוא מייסר לאדם וחוזר ומפייסו כפי שנאמר: "כי את אשר יאהב ה' יוכיח וכאב את בן ירצה" (משלי י) והקדוש ברוך הוא עתיד להחזירך. כששמע שלמה הדברים האלו אכל ושב ויהיה שמח וטוב לב. לימים כשחזר שלמה לביתו אמר הפסוק הזה במשלי (טו) "טוב ארוחת ירק ואהבה שם משור אבוס ושנאה בו", כלומר: טוב הייתה אותה האורחת ירק שנתן לי העני תוך זה שפיס אותי בדברים מן הסעודה השמנה של אותו אדם שהזכיר לי את צערי. (מעם לועז במדבר מסעי)

ימי בין המצרים

שלושת השבועות שבין י"ז בתמוז לתשעה באב נקראים "ימי בין המצרים", שכן אומר הנביא ירמיהו, "כל רדפיה השיגוה בין המצרים" (איכה א, ג). מפרש"י (שם): בין המצרים - שיש גובה מכאן ומכאן, ואין מקום לנוס. המצרים - גבולים של שדה וכרם. ומדרש אגדה: בין י"ז בתמוז לתשעה באב. לכן "מצרים" נובע מתיבת "מצר", כמו שנאמר "מן המצר קראתי י-ה" (תהלים קיח, ה), שבימים ההם היו בני ישראל נתונים בצרה ובצוקה.

כן מצינו פירוש נוסף ("כתר שם טוב", ח"ה, עמ' 38): בשבתות הללו אנו קוראים (בין השאר) את פרשיות מטות ומסעי, שבהן מבוארת חלוקת הארץ וכל מצריה. לכן, תיבת "מצרים", היינו גבולות הארץ. פירוש זה רומז על נחמת ציון וירושלים, שנשוב ונזכה לחלוקת הארץ, ומתוך צרה - נצא לרווחה, ויום יבוא בו ה' ישיענו ויעלנו אל ארצנו.

ימי בין המצרים הם הימים הקשים ביותר לכלל ישראל. בדור המדבר אירעו אסונות בשני ימים אלו - חטא העגל בי"ז בתמוז, ומעשה המרגלים בט' באב. שני ימים אלה מסמנים את הגבולות - מצר מזה ומצר מזה - וכל הימים שביניהם מלאים כאב וצער. י"ז בתמוז וט' באב הם השורש לימי צרה ואסון שנקבעו לדורות.

פנימיות הימים הללו - הזוהר (חדש וישב לו, ב) מביא שימי בין המצרים הם 22 יום נגד 22 שנה שיוסף היה במצרים ולא קיים מצות כבוד אב. סימן לדבר היה הפסקת הקרבת קרבן התמיד ביום י"ז בתמוז (ראה להלן), שבזכותו ניתנו הגנה וכפרה לעם ישראל. מני אז אבדה זכותו, וכך מתחילים כ"ב ימי בין המצרים. המפרשים ("קובץ שיעורים: מר דור", תענית) מקשרים בין חטאו של יוסף ובין החורבן. בעוון הדיבה הרעה שדיבר יוסף על אחיו, נענש בגלות של עשרים ושנים שנה ברדתו למצרים. כמוהו בני ישראל בעשרים ושנים יום - ימי בין המצרים - יורדים לגלות ולחורבן על עוון שנאת חינם, שהוא השורש של דיבה רעה. למרות הקושי, גנוזה בימים הללו קירבה מיוחדת, וכן מבואר בשם המגיד ממזריטש על הפסוק: "כל רודפיה השיגוה בין המצרים" - "כל רודף (לאחר) י"ה, השיגוה בין המצרים", משום שכאשר המלך בגלות ואינו בבית, כל אחד יכול לגשת אליו ולהשיגו!

המהרש"א במסכת בכורות (דף ה, כתב: כמו שיש בין ראש השנה להושענא רבא 21 יום, שהם ימי הרחמים וסליחות, כן יש 21 יום בין י"ז בתמוז לתשעה באב, ימים של צער ואבל שיהפכו לרחמים וחסדים. והוסיף ה"מאור ושמש" (פ' פנחס) ימי בין המצרים הם בהעלם, ואלו הימים מראש השנה עד הושענא רבה - הם בהתגלות. לכן אנו קוראים פרשת פנחס שכל המועדים כתובים בה - לפני ימי בין המצרים. ש.21 ימים בין

ישראל במוצאי יום כיפור כאשר ליוה את הכהן הגדול אל ביתו בשמחה וריקודים, ולא הרגישו כל צורך ללכת הביתה לשבור את הצום?! איפה היא אותה יראת שמים שזכינו לה כשהיו כהנים בעבודתם ולויים בדוכנם וישראל במעמדם?!

במסותרים תבכה נפשנו, נפשנו העדינה החצובה מתחת כסא הכבוד, לחזור לאותם ימים של שפע רוחני. לא שפע גשמי הוא זה שימלא את החלל החסר. גם אם נצליח לספק לעצמנו בגלותנו עושר וכבוד רווחה ועצמאות, זה לא ימלא את הדבר שבאמת זקוקה לו הנפש היהודית. רוצים אנו להתנער מן השקיעה בהבלי העולם הזה ותאוותיו, לשוב להתענג על ה' ולחיות ברמה רוחנית אחרת!

ואף על פי שהתמהמה זמן גאולתנו, לא נחדל לקוות ולהתפלל ולשפוך שיח לפני אבינו שבשמים: "תִּשְׁכַּח בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עֵינֶיךָ פֶּאֶרְךָ דְבַרְךָ, וְכִסֵּא דָוִד עֲבָדְךָ מִהֲרָה בְּתוֹכָהּ תִּקְוֶינָה, וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּנֵן עוֹלָם בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ" אמן.

י"ז בתמוז לט' באב, הם מקור ושורש לכל מועדות השנה, שבכללן גם כן 21 יום. דהיינו - שבת וראש חודש, ז' ימי הפסח, חג השבועות, ב' ימים של ר"ה, יוה"כ, ח' ימי חג הסוכות. סימנך "א"ך טוב לישראל" (תהלים ע"א). וישנו עוד טעם לכך: דלעתיד לבוא כשתהיה הגאולה השלימה, יתקיים דברי ירמיהו הנביא (י"א א') "והפכתי אבלם לששון", ודברי זכריה הנביא (ה' ט') "צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיו לששון ולשמחה ולמועדים טובים". ואם כן צום י"ז בתמוז יהיה יום טוב ראשון של חג, ותשעה באב יהיה יום טוב אחרון של חג. 191 ימים שבאמצע יהיו ימי חול המועד. ולכן נכתבו החגים בפרשת פנחס הנקראת לפני בין המצרים, דלעתיד לבוא יהפכו ימים אלו לימים טובים (הצדיק מרוחן זצ"ל). (הרב זילק)

מסעות האדם

בספר הקדוש "דגל מחנה אפרים" הביא בשם הבעל שם טוב זיע"א 42 המסעות הכתובים בפרשה רמזים הם למסע חייו האישי של כל אדם מיום הולדתו עד שובו אל עולמו, צאתו מרחם אמו הוא בחינת יציאת מצרים ואחר כך נוסע הוא ממסע למסע עד בואו אל ארץ החיים בעולם העליון, מטרת כתיבת המסעות בתורה היא להורות דרך הישר לאיש הישראלי לאורה יצעד כל ימי חייו.

עינינו רואות דכל נוסע ממקום למקום אפילו יהא זה רק מרחוב לרחוב בפגישת שכנים חדשים וכל שכן מעיר לעיר וכל שכן ממדינה למדינה יש לו בכל מקום ניסיונות אחרים בנוגע לשמירת גדרי התורה והמצוות או במצב הפרנסה או מצד החברים או מצד גלות האומות אשר לא ראי זה כראי זה וצריך סייעתא דשמיא בכל מקום באופן אחר לפי המקום והזמן והם כנגד 42 מסעות של אבותינו שהיו במדבר, שהרי במקום אחד היו רעבים ללחם, ובמקום אחר היו צמאים למים, במקום אחד היה חסר להם בשר ובמקום אחר הוצרכו לרפואה מנשיכת הנחשים במקום אחר נחשפו למחלוקת רשעי ישראל דתן ואבירם וקורח, ובמקום אחר החטיאו אותם בלעם הרשע בעצתו ובמקום אחר נפלו מאמונתם על ידי הערב רב שהחטיא אותם.

ומעתה, כשם שחפרו אבותינו ממעיני הישועה והתפללו לה' בכל מקום ומקום ששהו בו ונושעו כך יש לכל יהודי לנהוג במשך חייו בכל ניסיון וניסיון שעובר עליו וישא עיניו השמימה בתפלה וזעקה ובכך יזכה לברכה וישועה ממרום.

בית המקדש

בית המקדש הוא מקור השראת השכינה לעולם, וממנו ירד לעולם כולו שפע רוחני המלווה בשפע גשמי. גם הגויים נהנו מן השפע הזה, כפי שאמר רבי יהושע בן לוי: אילו אומות העולם היו יודעים מה בית המקדש נותן להם, היו מקיפים אותו שומרים כדי לשומרו! ועם ישראל - על אחת כמה וכמה. בית המקדש היה מהווה חיבור ישיר בין עם ישראל לקדוש ברוך הוא ובחורבנו בטלה מאתנו קרבת אלוקים זו. מצבנו ללא בית המקדש הינו ירוד מאוד ביחס למצבנו בבנינו, כפי שאמרו חכמים: "מיום שנחרב בית המקדש, נפסקה חומת ברזל בין ישראל לאביהם שבשמים" (ברכות ל:). "מיום שנחרב בית המקדש וגלינו מארצנו, ניטלה עצה ממנו" (מגילה ב:). "מיום שנחרב בית המקדש נגדעו אלופי עצה, והדעות משובשות, והלב אינו קיים על בוריו, והולך אחר מראית העין" (זהר רות פח:).

על ידי חורבן בית המקדש הפסדנו אף חוויות ותחושות רוחניות, שאין להם תחליף. על זה היה דווה ליבנו, על אלה חשכו עינינו: איפה היא אותה שמחת הלב שהרגשנו ב"שמחת בית השואבה" שנחוגה בחג הסוכות, עת רקדנו שבעה ימים ושבעה לילות ללא הפסקה, ושאבנו משם רוח הקודש?! איפה היא אותה תחושה מטהרת של חיים ללא חטא, כאשר קורבן התמיד של הבוקר מכפר על העבירות של הלילה, וקורבן התמיד של בין הערביים מכפר על העוונות של היום?! איפה היא אותה תחושת אחדות עמוקה שחשנו שלוש פעמים בשנה, בשעה שעלה עם ישראל בהמוניו אל בית המקדש? איה היא אותה התעלות רוחנית שזכה לה עם

הקהילה

מאוצרות

נמסר בסעודה שלישית פרשת פנחס
בבית הכנסת הגדול
ע"י הילד היקר: יוסף חיים בצרי הי"ו
"פרשת פנחס"

מסופר בפרשה על בנות צלופחד שטענו שגם הן רוצות נחלה בארץ ישראל הן אמרו אבא שלנו מת במדבר לא בחטא קורח ולא היה לו בנים רק בנות ורק בנים מקבלים נחלה בארץ.

שואלים המפרשים: מהיכן היה להם ראייה שאביאם לא מת בעדת קורח?

מתרצים: שכול מי שהיה בעדת קורח זכה שיהיה לו בנים כדי לטהר את משה ממה שקינאו לנשותיהם והם אמרו שהיה לו רק בנות מכאן יש ראייה שלא בחטא קורח מת.

מסופר על אליהו הנביא שכל יום היה מגיע לרבי יהושע בן לוי, יום אחד אמר רבי יהושע בן לוי, אני רוצה לראות מה אתה עושה בעולם אמר לו אתה לו תבין אמר לו בכול זאת אמר לו בתנאי שאתה לא שואל שאלות, אמר לו בסדר הלך אם אליהו הנביא הם הגיעו לבית של עני מרוד בביתו של העני היתה פרה וממנה היה מתפרנס העני כיבדו אותם מאוד ולאחר שיצאו מביתו התפלל אליהו הנביא שתמות הפרה רבי יהושע בן לוי התפלל מאוד אך לא יכל לשאול. אחר כך הלכו לבית של עשיר אחד והעשיר הביא להם פיתה יבשה וזרק אותם בחצר (למרות שזה מה שהעני הביא אבל אצל העני זה ניקרא לכבוד) היה לעשיר הזה קיר שעומד ליפול לפני שיצאו התפלל אליהו הנביא שיתיישר הקיר.

כמו בפעם הקודמת התפלל רבי יהושע. לאחר מכאן הלכו לבית כנסת שבו כיבדו אותם כשיצאו התפלל שיהיה בבית הכנסת רק ראש אחד. שוב התפלל, לאחר מכן הלכו לבית כנסת שלא כיבדו אותם וכשיצאו התפלל אליהו הנביא שכולם יהיו ראשים רבי יהושע בן לוי כבר לא יכל ושאל את אליהו הנביא מה אתה עושה בעולם? אמר לו אני אניד לך ביתנאי שאתה מפסיק ללכת איתי אמר לו העני היה צריך למות לו האישה במקום זה הרגתי לו את הפרה, לעשיר מיתחת לקיר היה אוצר ויישרתי לו את הקיר כדי שלא ימצא את האוצר, בבית כנסת שכיבדו אותנו אמרתי שיהיה רב אחד שלא יהיה מחלוקות ובבית כנסת שלא כיבדו אותנו אמרתי שכולם יהיו ראשים כדי שיהיה שם הרבה מחלוקות. שבת שלום ומבורך

סיום מסכת "שקלים" ע"י הרב עידן והנה שליט"א

**שיעור לצעירים עם הרב שלמה בצרי שליט"א
מידי מוצאי שבת | 21:30**

בס"ד
בית הכנסת המרכזי
"בית יוסף"
רחוב גלבע 11 גבעתיים

**סיום מסכת בבא קמא
ותחילת מסכת בבא מציעא**

לכל הציבור היקר
הנכם מוזמנים לסעודת מצוה
וסיום מסכת שנלמדה בשיעורו היומי
של הרב דוד שר שלום שליט"א
מידי יום בשעה 17:00
שתערך בעזרת השם יתברך
ביום ראשון ב' מנחם אב (13/7/21)
בשעה 18:30

כולם מוזמנים ברוכים הבאים!

יגדל ונשיש בואת התורה
כי היא לנו עז ואורה

**מדרשייה לצעירים ללימודי המרא, הלכה, מוסר ויהדות באווירה חוויתית ומהנה
בימי ראשון שני ושלישי 21:45-20:15 | תפילת ערבית 21:45**

יעמדו על הברכה

התורמים	שמות
לרפואה שלימה: אידיט דובה בת אלקה רות הי"ו	לעילוי נשמת: ויולט טוינה בת תפחה ודוד ז"ל נפטרה י"ח תמוז תש"פ
לעילוי נשמת רבינו: הרב חיים אבישלום בן בלנקא זצוק"ל ת.נ.צ.ב.ה	לעילוי נשמת: הרבינית צפורה בת טובה ע"ה ת.נ.צ.ב.ה
לעילוי נשמת: האישה הצנועה מרת פנינה בת בלנקא ז"ל ת.נ.צ.ב.ה	לעילוי נשמת: שלמה טוינה בן דבורה ודוד ז"ל נפטר ט"ו אלול תש"פ ת.נ.צ.ב.ה

להנצחות ולהקדשות
במיל:
b5448622@gmail.com
:sms-ב
054-4843340